

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **R. L.**
zastoupena obecným zmocněncem S. Č.,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 00 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. MSK 6245/2020, o přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín ze dne 29. 11. 2019 č. j. OPA/82957/2019/Jal, o přestupku podle § 125c

odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Žalobkyně namítala, že správní orgán nesprávně zhodnotil skutkový stav věci, na jeho podkladě dospěl zároveň k nesprávným právním závěrům. Provedeným dokazováním nebyla její vina prokázána s takovou mírou pravděpodobnosti, aby odůvodňovala výrok o vině. Žalovaný jednoznačně postupoval v rozporu se zásadou in dubio pro reo. Důkazem pro vyhodnocení nehodového děje a o spáchání přestupku byl zejména kamerový záznam zajištěný Policií ČR z budovy č. p. 63 na ulici K Nemocnici v Novém Jičíně získaný dne 24. 4. 2019. Žalobkyně namítala, že ani tímto kamerovým záznamem nebylo jednoznačně prokázáno, že dopravní nehodu zavinila výhradně ona. Vyslovila názor, že z tohoto kamerového záznamu nelze jednoznačně zjistit a bez jakýchkoliv pochybností prokázat a potvrdit, zda obě účastnice dopravní nehody učinily všechny potřebné úkony k tomu, aby před započítím couvání a v jeho průběhu neohrozily jedna druhou. Současně poukázala na výpověď svědkyně Mgr. M. G., která vypověděla: „K zavinění dopravní nehody uvádím, že jsem ji měla zavinít i já. Byla jsem trochu unavená, asi jsem nebyla dostatečně pozorná při couvání. Mohla jsem více sledovat provoz vozidel. Mohla jsem dané situace věnovat více pozornosti“. Dle žalobkyně závěr přijatý prvostupňovým správním orgánem, že řidička Mgr. G. věděla, že tmavé vozidlo, které předtím spatřila přijíždět, bude couvat, nicméně nepředpokládala, že bude couvat do parkovacího místa proti jejímu parkovacímu místu, ale o jedno parkovací místo vedle, kde by se v pohodě vešla, je v rozporu s její svědeckou výpovědí u ústního jednání dne 6. 8. 2019. Svědkyně naopak vypověděla, že „nepamatuji se, jak stálo toto tmavé vozidlo, předpokládala jsem, že toto vozidlo bude couvat, ale ne do parkovacího místa proti mému parkovacímu místu, ale do parkovacího místa vedle, kde by se v pohodě vešlo, i kdybych já couvala ze svého parkovacího místa“. Žalobkyně rovněž namítala, že rozhodnutí správních orgánů postrádají úvahy, jakými se tyto správní orgány řídily při hodnocení důkazů, rovněž tak i to, proč tu kterou výpověď považovaly za věrohodnou a kterou nikoliv, zejména pak rozpornou výpověď Mgr. G. v porovnání s kamerovým záznamem.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že zásadním důkazem v dané věci je obrazový záznam z kamery snímající dané parkoviště, jehož podrobný rozbor a hodnocení se nachází na str. 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí. Podstatné pro posouzení přestupku žalobkyně je podle žalovaného to, že žalobkyně zahájila manévr couvání v době, kdy již řidička G. obdobný manévr couvání prováděla, neboť jej započala dříve, a dále to, že ke střetu vozidel došlo v okamžiku, kdy vozidlo řidičky G. již stálo a nebylo v pohybu, zatímco vozidlo žalobkyně v pohybu bylo a nacouvalo do vozidla řidičky G. Z toho je zřejmé, že žalobkyně před zahájením couvání a v jeho průběhu dostatečně nevěnovala pozornost ostatním účastníkům provozu, které tím ohrozila. Naopak řidička G. zahájila manévr couvání i v něm pokračovala i jej ukončila v době, kdy jí v tom nic nebránilo. Protokol o dopravní nehodě byl sepsán a místo ohledáno policií až po několika hodinách od dopravní nehody. Fotodokumentace nicméně zachycuje poškození obou vozidel, které zcela odpovídá pohybu vozidel zachycenému kamerou. Pokud jde o tvrzení obou účastnic dopravní nehody, jde nutně o tvrzení subjektivní (což neznamená apriori nepravdivé), a to jednak vzhledem k povaze věci, neboť reálné vjemy člověk vnímá skrze své smysly a paměť, které nejsou dokonalé, a jednak vzhledem k tomu, že každá z účastnic nehody má přirozený zájem na tom, aby nebyla uznána vinnou z přestupku. Proto v tomto případě správní orgány přihlížely k těmto tvrzením jako k důkazům podpůrným, přičemž je

pečlivě porovnávaly právě s obrazovým záznamem a dalšími objektivními důkazy. Žalovaný současně poznamenal, že doznání nezabývá správní orgán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Proto ani výpověď řidičky G. při ústním jednání dne 4. 9. 2019 sama o sobě neprokazuje, že tato řidička se dopustila přestupku, který měl za následek danou dopravní nehodu. Navíc tato výpověď je zcela obecná a nijak z ní nevyplývá, jakou konkrétní právní povinnost měla řidička G. porušit. Ani v případě, že by se obě řidičky na místě dohodly, že příčinou střetu vozidel bylo protiprávní jednání obou, není tím ještě prokázáno, že tomu tak skutečně bylo. Dle žalovaného správní orgány provedené důkazy vyhodnotily zcela v souladu se zásadami logiky a vyvodily z nich správné právní závěry, které přesvědčivě odůvodnily.

4. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
5. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.)), a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. K žalobním námitkám uplatněným žalobkyní až po podání žaloby, tedy u jednání před Krajským soudem v Ostravě dne 9. 2. 2021 a v písemných podáních předložených u tohoto jednání (viz č. l. 43 – 72), nad rámec těch, které byly uplatněny v žalobě, soud nepřihlédl, neboť byly uplatněny žalobkyní až po lhůtě pro podání žaloby dané § 72 odst. 1 s.ř.s.
7. Krajský soud ze správních spisů zjistil následující pro věc významné skutečnosti. Rozhodnutím Městského úřadu Nový Jičín ze dne 29. 11. 2019 č. j. OPA/82957/2019/Jal byla žalobkyně uznána vinnou tím, že dne 17. 4. 2019 ve 14:40 hodin v Novém Jičíně na ulici K Nemocnici na parkovišti před budovou č. p. 63 jako řidička osobního motorového vozidla zn. Ford S – MAX, RZ X přijela do prostoru parkoviště v době, kdy zde z parkovacího místa vlevo započalo couvat na výjezd z parkoviště osobní motorové vozidlo zn. VW Touran, RZ X řízené M. G., kdy žalobkyně přední částí vozidla najela do levé části parkoviště, zastavila a následně začala couvat do parkovacího místa vpravo, kdy se však řádně nepřesvědčila, že tak může bezpečně učinit, přehlédla couvající a následně na výjezdu z parkoviště stojící vozidlo řidičky G. a levými předními dveřmi vozidla zn. Ford narazila do pravé zadní části vozidla zn. VW řidičky G., následkem čehož došlo k poškození obou vozidel. Tímto jednáním žalobkyně porušila § 24 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) a spáchala z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byla žalobkyni uložena pokuta podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve výši 1 500 Kč. Současně bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Správní orgán vycházel ze spisové dokumentace Policie České republiky, a to z protokolu o nehodě v silničním provozu, plánu místa dopravní nehody, z fotodokumentace z místa dopravní nehody, zachycující rovněž poškození obou vozidel. Z nich se podává, že dne 17. 4. 2019 v čase 19:13 hodin do 20:13 hodin provedli policisté Dopravního inspektorátu Nový Jičín ohledání místa předmětné dopravní nehody v Novém Jičíně na ulici K Nemocnici na parkovišti pro zákazníky před budovou č. 63. Povrch parkoviště je ze zámkové dlažby, jednotlivá parkovací místa jsou oddělena zámkovou dlažbou červené barvy, parkovací místo má délku 4 m a šířku 2,3 m. Mezi parkovacími místy se nachází příjezdová komunikace o šířce 8,8 m. Samotné zaměření postavení vozidel bylo provedeno dodatečně, bylo na místě

zjištěno policisty a zaznamenáno v ohledání místa dopravní nehody a v plánu, přičemž neodpovídá přesnému postavení obou vozidel po dopravní nehodě, k níž došlo 17. 4. 2019 ve 14:40 hodin. Fotodokumentace je rovněž na CD nosiči a zachycuje i poškození obou vozidel, např. i detail poškozených dveří, konkrétně proláklinu a táhlý šrám, otisk stříbrného laku na vozidle zn. Ford S – MAX. Stěžejním důkazem pro vyhodnocení nehodového děje a současně i stěžejním důkazem o spáchání přestupku žalobkyní byl kamerový záznam zajištěný Policií ČR, přičemž zjištění správních orgánů z videozáznamu jsou velmi podrobně uvedena v jejich rozhodnutích, a protože tato zjištění zcela korespondují s obsahem videozáznamu, soud na tato zjištění správních orgánů, s nimiž se zcela ztotožňuje, odkazuje. Ve spise je rovněž výpis z evidenční karty řidiče. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně se dále podává, že u ústního jednání 4. 9. 2019 byla vyslechnuta svědkyně Mgr. M. G. – řidička motorového vozidla VW Touran stříbrné barvy. Svědkyně Mgr. M. G. vypověděla, že dne 17. 4. 2019, kdy se stala dopravní nehoda, přijela s vozidlem zn. VW Touran na parkoviště před budovou Železářství Honzek (zahradnictví Klos). Zde zaparkovala na parkovacím místě. Po nějaké době se vrátila zpět k vozidlu, nastoupila na místo řidiče, začala s vozidlem couvat, podívala se do zpětného zrcátka, viděla, že projelo nějaké vozidlo tmavé barvy. Začala couvat. Potřebovala si pohlídat přední část vozidla. Po levé straně stálo zaparkované vozidlo, a protože chtěla vyjet do pravé strany, tedy ven z parkoviště, couvala tedy z místa tak, aby vyjela z parkoviště ven. Podívala se na levou přední část vozidla, zjistila, že jí to ještě nevyjde s vyjetím z parkoviště, tak se ohlédla opět dozadu, zda může pokračovat v couvání. V ten stejný okamžik, kdy se podívala dozadu, ucítila náraz do vozidla. Viděla, že došlo ke střetu s tmavým vozidlem, přičemž se jednalo o shodné vozidlo, které předtím viděla projíždět, než začala couvat. Nepamatuje se, jak stálo toto tmavé vozidlo. Předpokládala, že vozidlo bude couvat, ale ne do parkovacího místa proti jejímu parkovacímu místu, ale do parkovacího místa vedle, kde by se v pohodě vešlo. Po střetu z vozidla vystoupila. Na místě se obě řidičky dohodly, že obě mají vinu na dopravní nehodě, vypsaly protokol a poté z místa odjely. Asi za 1,5 hodiny jí telefonovala žalobkyně a požádala ji, aby se obě vrátily na místo dopravní nehody s tím, že její rodina s vyřešením nehody nesouhlasí a argumentovala tím, že ona sama nehodu nezavinila. Téhož dne ve večerních hodinách se sešly na místě nehody a věc byla oznámena na policii. Policisté na místě provedli ohledání místa, nafotili obě vozidla. Policisté se obou zeptali na průběh dopravní nehody a každá z nich situaci popsala. V závěru svědkyně vypověděla, že dopravní nehodu měla zavinit i ona, byla trochu unavená, asi nebyla dostatečně pozorná při tom couvání, mohla více sledovat provoz vozidel, mohla dané situaci věnovat více pozornosti. Z protokolů o jednání plyne, že žalobkyně se prostřednictvím svého zmocněnce vyjadřovala tak, že dopravní nehodu nezavinila. Chybu udělala paní G., která při couvání z poza aut se nepodívala na pravou stranu a nepřesvědčila se, zdali může pokračovat v couvání a najela do její jízdní dráhy, čímž ji hrubě ohrozila. Ona do vozidla paní G. nenacouvala.

8. Podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.
9. Podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu, podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

10. Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
11. Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu, k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
12. Soud zastává názor, že v daném případě správní orgány posoudily oznámení přestupku, ohledání místa dopravní nehody, plánek místa dopravní nehody, fotodokumentaci, výpověď svědkyně Mgr. M. G., výpis z evidenční karty řidiče a videozáznam v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobní námitce žalobkyně, že správní orgány v řízení nesprávně a nedostatečně zjistily skutkový stav věci přisvědčit nelze. Soud zastává názor, že správní orgány měly dostatek podkladů, na základě kterých mohly vyslovit závěr o vině žalobkyně, aniž by bylo potřeba provádět další dokazování, a proto žádné další žalobkyní navrhované důkazy neprovedl ani soud. Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový stav naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (zásada *in dubio pro reo*), viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 126/2011-68. Dle názoru soudu v přezkoumávané věci podklady pro rozhodnutí tvořily ucelený důkazní rámec a správní orgán I. stupně provedl dostatečné dokazování a vyhověl tak požadavku, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 a § 3 správního řádu. Soud přisvědčil závěrům správních orgánů, že bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobkyně porušila ust. § 24 odst. 2 zákona o silničním provozu, které příkazuje řidiči počínat si při couvání na pozemních komunikacích tak, aby nebyl ohrožen žádný jiný účastník provozu. Stěžejním důkazem byl v dané věci videozáznam. Soud souhlasí se správními orgány, že již při průjezdu vpřed kolem zadní části vozidla VW Touran řízeného Mgr. G., si žalobkyně mohla všimnout, že vozidlo VW vyjíždí couváním z parkovacího místa, řidička Mgr. G. s vozidlem couvala již v době, kdy žalobkyně byla s vozidlem na počátku parkoviště a přijížděla teprve k místu, ze kterého následně couvala. V době, kdy žalobkyně své vozidlo zastavila, aby následně začala couvat směrem ke dvěma parkovacím místům, vozidlo VW stále bez přerušení couvalo směrem k žalobkyni. I dle názoru soudu žalobkyně se měla v okamžiku před zahájením couvání přesvědčit, zda nemůže couváním ovlivnit činnost jiného účastníka započatou dříve. Žalobkyně poté, co přijela na předmětné parkoviště a s vozidlem najela do protisměru své jízdy a zastavila, potřebovala před samotným couváním určitý čas, po který by provedla vizuální kontrolu provozu na pozemní komunikaci nejen za vozidlem, ale i kolem něj, a to pohledem do zpětných zrcátek, popř. otočením hlavy vlevo nebo vpravo, právě v souvislosti s pohybem jiných vozidel a ostatních účastníků silničního provozu. Z videozáznamu, který zachycuje průběh dopravní nehody je zřejmé, že žalobkyně nemohla technicky splnit požadavek vizuální kontroly kolem vozidla, protože od

zastavení vozidla a započítáním úkonu couvání uplynula doba jedné sekundy, jak zcela správně uvádějí správní orgány. Soud souhlasí s jejich názorem, že není tedy technicky možné, aby za dobu 1 sekundy zkontrolovala vizuálně provoz na pozemní komunikaci za sebou a kolem sebe, následně zařadila zpátečku a započala couvat. K provedení všech těchto úkonů by spotřebovala daleko více času, než uvedenou jednu sekundu, jak je zřejmé z videozáznamu. Pokud by tuto vizuální kontrolu učinila, a to nejen sledováním provozu na pozemní komunikaci pohledem do zpětných zrcátek, ale i otočením hlavy vlevo a vpravo, zcela jednoznačně by musela po své levé straně spatřit couvající vozidlo řízené Mgr. G., která již s vozidlem couvala v době, kdy žalobkyně s vozidlem byla na počátku parkoviště a přijížděla teprve k místu, ze kterého následně couvala. Žalobkyně se tedy měla v okamžiku před zahájením couvání přesvědčit, zda nemůže couváním ovlivnit činnost jiného účastníka započatou dříve. Soud souhlasí s žalovaným, že bylo pochybením žalobkyně, že před samotným zahájením couvacího manévru, nezohlednila, zřejmě z nedbalosti, že již jiné vozidlo je téměř vyjeté z parkovacího místa, couvá jejím směrem, a nevyčkala, až druhá řidička ukončí couvání a rozjede se vpřed na výjezd z parkoviště. Pokud by žalobkyně uvedené povinnosti splnila, nezahájila by vůbec úkon couvání, posečkala by na dokončení couvání vozidla řízeného Mgr. G. a jejího následného odjetí z parkoviště, k dopravní nehodě by zcela určitě nedošlo. Z videozáznamu rovněž zcela jednoznačně vyplývá, že v době těsně před střetem obou vozidel, vozidlo řidičky Mgr. G. stojí a vozidlo řízené žalobkyní je v pohybu a naráží do vozidla řidičky Mgr. G. Fotografie zachycující detail poškozených dveří vozidla Ford řízeného žalobkyní, konkrétně proláklinu a táhlý šrám – otisk stříbrného laku, zcela odpovídá nehodovému ději, jak je zřejmý z videozáznamu, kdy vozidlo VW Touran stálo a vozidlo žalobkyně bylo v pohybu a pokračovalo v jízdě dozadu i po nárazu do vozidla VW. Dle názoru soudu není podstatné, proč řidička stříbrného VW Touran zastavila. Podstatnou je ta skutečnost, že z videozáznamu jednoznačně plyne, že v době těsně před střetem obou vozidel, vozidlo řidičky Mgr. G. stojí a vozidlo žalobkyně je v pohybu a naráží do vozidla řízeného Mgr. G. Jestliže řidička Mgr. G. jako svědkyně u ústního jednání vypověděla, že nehodu měla zavinit i ona, byla trochu unavená a asi nebyla dostatečně pozorná při couvání a že mohla více sledovat provoz vozidel a situaci věnovat více pozornosti, soud souhlasí s žalovaným, že tyto okolnosti samy o sobě neprokazují, že řidička Mgr. G. se dopustila přestupku, který měl za následek danou dopravní nehodu. Ani za situace, že by se obě řidičky na místě dohodly, že příčinou střetu vozidel bylo protiprávní jednání obou, není tím prokázáno, že tomu tak skutečně bylo, jak uvedl žalovaný. Subjektivní vnímání nehody řidičkou G., která jak výše uvedeno vypověděla, že byla unavená, mohla lépe sledovat provoz, není rozhodné pro objektivní vyhodnocení skutkového stavu. Stěžejní při hodnocení důkazů jsou objektivní důkazy, konkrétně videozáznam, fotografie poškozených dveří a další podklady. Z výpovědi svědkyně Mgr. G. nevyplývá, že by se nevěnovala řízení vozidla při couvání. Podstatné je, že svědkyně Mgr. G. v době dopravní nehody se svým vozidlem stála a do jejího stojícího vozidla narazilo vozidlo řízené žalobkyní.

13. Ze všech uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto byla v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.
14. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

[Zadejte text.]

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 13.04.2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně